

С. 10
Періодика

10

SR CSR
SLOVANSKÁ
KNIHOVNA
Přírodní

U 8832/I

БЕРЕЗЕНЬ
1921.

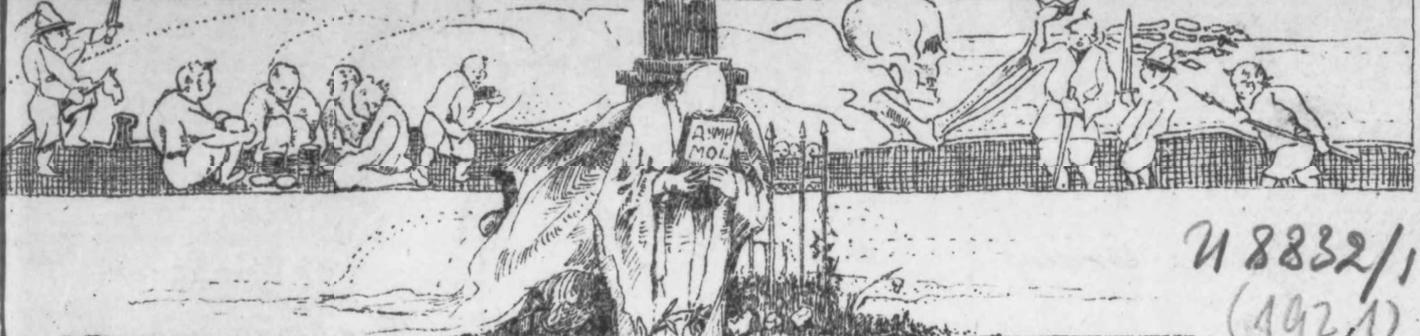
ВІСНІВ

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ЧАСОПИС
УКР. СТУДЕНТСТВО В ПРАЗІ.

РЕДАКЦІЯ УЛ. Г. НАДАНЕ НАЧАЛЬНОМУ РЕДАКТОРОВІ «ВІСНІВ» ІЗ ВІДУ ЙОГО ЗУСЛУГ ГЕРОВІ ВЕ ШЛЯХОЦТВО.

ВІСОКОКІ СМЕРТІ ТІШЕ В ВІНКА!

И 8832/1
(492/1)

Діти мої українські,
Лихо мені з вами!
На що стали ви сьогодні
Токими дідами?
Том по світі вас розвіяв
Вітер як тилицу?
Чом згубили ви так марно
Неньку Україну?

Бо вас лихо на світ на сміх породило
І молодій волі на карк посадило.
І ви панували і несли руїну
В кайдани закули цілу Україну.
І стомлений наріг стогне у неволі
А ви у сусідів шукаєте долі!
Тому ж, ви дурненькі, пхались панувати,
Як вміли зледво читати й писати?
І що ж ви вчинили?.....

Дурні мої, дурні!
А що ж вас український народ весь тертів,
За що лягло тільки найкращих синів?
Щоб ви панували? Правда, що вгадав?
Бодай цього не діждались!
Нарід рве кайдани,
Ви сваріться а Україна
Без вас в славі встане.
Від високого Кавказу
Аж по ріку Сян
А тоді а в больнім іраю
Над панами пан.
Діти мої українські
Лихо мені з вами!.....

За Шевченком Тойбачуї.

9. Березня 1921.

Три паршиві ворони з окра-
бавленими дзьобами злетіли
на Україну і погали страшно
крякати.

Шевченко пробудився, вийшов
з могили, поглянув кругом і ститав:
- Мамо, а деж твоя діти? -
- Синну, дивись, он там. -
І Шевченко подав громадку
дітей, які, як звичайно діти, ба-
вились у війну і кричали:
- Геть з есеками! -
- Слава Інтернаціоналу! -
- Ми есеки! -
- Ні - ми есеки! - лунав діто-
чий вереск.
А потім погали радитись.

І рада пішла із "центрум"
а скінчилась на "краю".
Радились довго про "платформи"
і "принципи" а потім про ріжні
рецепти: хліборобську, есдемівську,
есерівську і т. п.

А мати конала....
Шевченко заломав руки, ску-
лився і бовгався, щоби не зати-
сали його до якоїсь партії,
повалився знова у могилу.
Три паршиві ворони з ра-
дості закрякали....

М. Сірий.

ЩО ПРАКТИКА ПОЕТАМ.

Зажурилась Україна
І всі громадяне,
Що вкотре не одного
Поета не стане.

Що стивать нікому вуде
Ріло лихо і долю
Про жьтанів, огаманів
І страшину неволю,

Що українська вна пра
Перестане ермі
І стомлена у Паризі
Муза лаже ермі

Зажурилась аж се дити
Мов весна з квітами
Вислухали влавний Прозу
Поетам рязами.

І були там модерністи
І неокубіетти
Тан богато, що в кімнаті
Не було де сити

Там поези читали
І критикували
І розвиту нашу мизу
До кити снагдали

Щось про натурит зоворили
Шунали ефотурити
І співали, ритмували
Аж рвалися струни.

І хог серце мерхавило
Мов від кулеметів;
Всі пишались, що так много
Маємо поетів!

Г. Я. Я.

ЖИТТЯ ПОЕТА

автобіографічний нарис.

Місто передмови.

У модернік забелоса, що визначеніші
а навіть зближенські собі рожак і ер
художніки списують свої думки та
переживання, які разом з їхніми
творами дають повний образок їх
погубань і цим власти дають напрям
в штуці. А от, кажеться, за цвісті
дні наймаї та удержуєї кілька
соток усеніз та книжених толів, що
вони вишували, як це жив колись
100 давай на пр! Харлампій Васильович.

Так щож, маємо завдавати труду
нашим блукам та правнукам?!
Ні, ніколи! Ми самі улекшимо їх діло!

Часом воно дайте і зверхній ви,
гляд змінєть по гасити думу людини.
Ані, попродуйте передратися за дів,
шину а не спугетесь, як залнете кокет,
ливо завертати очинна, диготати дрї,
вожко ніжками та соромливо оглеи,
датися за гаргилми хлопцезими...
Так було і зі мною. Приїхав я
з полону з Італії - пора, кажеться,
спать колівіком. Попродав и свій
таманський надутюк а за це стра,
вив собі горний, з широкими кри,
сами, капелюх, кратковани штани,
вигертю таринарву і горну замашисту
краватку.

А якось так трапилося, що не було
ак і з тим піть до, парікмахера пі
волосса в мене таки здорово підрасло.

Глянув я в зеркало і аж за голову
взяв сеї - Ти, кажу, Васильовичу, бері,
жиесе а то готвіще з тебе, художніки
зробить. - А а, дайте, і сам не чув, що
в мені за сила дрімала. -

ТРАХ МАЄ ВЕЛИКІ ОЧІ!

Товаришки А. Пудренківна, Г. Претенсницька і М. Мальована, побаливши тов. Муху, виснажують з параваном з криком:

- Утікаймо, бо він збирає матеріал до "Вихід"!

запив і чуб Петю.

НА СПІВАНІ "КОСАРЯ".

З МИЛОСЕРДЯ.

Тов. дірілент: (до I тенора, що не може анось як слід віддати місця: "стогне земля, стогне море, стогне тай шов")
- Панове! Не пересаджують! Рес моря земські не можуть так стогнати, як ви тепер стогнете! -

А. - Заму Товаришки, як змі, вагати в жіночій хрмі, то замивають очі?
Б. - Заму, що не мають сили звитися на мухи слухачів -

Ще до "нової ери" в У.А.Г.

Рада У.А.Г. задумує проголосити голову "Студ. Помогі" не помилним і старається у нас за посередництвом нуниці, щоби замислити його міне святих ще за його головубання.

Виситав у протоколу Петі.

- Гов, де ідеши, Павле? -

- Та іду на виклад математики Еремієвника до "Громади" А ти? -

- Є іду до кина з фубрною! -

- Ну, то ходім разом! -

жв.

Тяжко було мені пішком ходити до мензи на Ляну, так гадаю собі, щож, треба на "право" записатись і карту трамваєву получити і, Студ. Помогі" ніяких посвідок за калюквія предкладає не треба, но і коли який дурень спитає тебе, вклонившись ти, зенько: - А Ви що, Товаришу, зволите студіювати? - так ти до нього різко:

- До докторату приготуваюсь! -

- А я гадав, каже, що Ви "художник".

Невже, гадаю, мусить щось ху" дожницького сидіти?

От і став я подаватись за "ху" дожника."

Бувало нахмариться в мене обличчя, брови насупитись, ніс ви, довжиться а сум якийсь так і даже давить груди, що крию Боже! А я собі сам в куточку душі так і при, гаюсь - це, кажу, Васильовичу, в то, бі відай геній родиться! -

Воно і так справді є у геніїв.

От ходив собі головою, звикай, немь, кий аж, кажутся, щось на нього наїшло, сів тай написав кілька поем, або накреслив кілька картин тай зна, чить усіх у кут загнав. І Тушківн і Сете а ходи і наш Муха, все це пустяки! - А от Васильович, ка, жує, от геній, от велит і хтод то по нім сподівався?!

Аж ось, трапилось, приїхав у нашу громаду петроградський художник Хведір Тольєнко. А художники це вже як ті пси, деб не були так і мусить знюхатись. Так і ми оба з Хведором.

- Мені, каже, Хведір, нема навіть знити тут у Празі рівняток! Нуда там! Празі до Петрограду! -

- Чекай, кажу, требаб і тобі якоїсь завяти, щоб знав, що не на дурна трапів. Є, кажу, модерніст, приїхав з Італії а в Празі а пилгасово, от хотів лише пригланутись славінству. -

Мій дідю, ході з Богом споживає, був собі трохи дивак. Ось пригадую собі такий сльгай.

Було то в літній вечері в хаті не було нікого, тільки я і дідю. Я був і ще тоді маленьким хлопчиком. Сидів собі під печю і заглядав, як мій дідю підсидуєся до каганця під припігом і любив за павухоч бляхи. То йшло в нього дуже звично і мило - як тут дивлюсь, а до вікна втрапив якийсь блеск. Я зліпосив з лавки і сприймав.

- Дідуню, дідуню, стодола горить! -

Мій дідю перехрестився поспішно і ще раз до вікна, погав голосно, мотнувся і за галас шумів.

- Дідуню, за чим ви шукаєте? -

- Де є мої ходики, де є мої ходики? ходив по хаті, та єв'киш і мотився.

- Алеж, дідуню, там стодола горить!

- Я тобі кажу, бай-гюку шукати не ходики, бо тоготи полемлю! Туви?! -

Я настрашився і погав лазити по під лавками і міжком, але ходиків якось не міг знайти.

На дворі галасом вимився крик, багачина, рев худоби, та гавкання псів; по жар розширявся.

Я дідю мій всетаки шинав за ходиками.

На щастя якось їх знайшов на печі і мій дідю погав і зивазувати. Та заки скінчив, то стодола вже догорювала...

- О, мій любий дідуню, як ти мені нагадуєш тепер сучасних українських дітків! -

М. Сірий -

- Вам нічого тут шукать, їдьте у Париж, хоч і Париж трохи Петрограду нічого, але всетаки літший як Прага. От я тепер вирізодив голову дівчини, це твір, який повстав без моделі а прямо з голови, як це творили греки а наші чудаки кажуть, що вона стухла, як жене з ними про штику го, борити?! - Вашіж тепер хочуть давати концерт Шевченки тай вже про, мо до мене всі сунуть, давай, кажуть, нам артиста, от і ви подайте, будь ласка, проект уздекорувать салю!

Тудинж бо ви, кажу, як жене її декорувать, як програми концерту не знаєш.

- На бісаж тобі програми, шоби салю декорувать, думаю; видно хогет мене загачити, ти а втім билий та вже то не зловить ріжним Толчен, кам такого Василівовича.

- Єжеж, кажу, туба, що навіть Менци, якого хочуть стровадити. Ми, припустім, уздекорувемо салю, понасіп'яємо

синьо-жовтих хоружовок, лент та вілків а от приїде Менциньський і як гукне тобі, "Гетьмани", або Ой Рніпре тай все нацца декорації порозматалась до горта - а так, значить, знайдуть "Гетьмани" то ми хоружовки ленти гарничко кілочками до стін тоді гукай собі вже кілька хогей а хогби навіть наші Бриснак перпросився, нічого не вдіє.

- У вас, дагу, не то, що артистичний смак великий, але ще і розпорядити єте великим засобом технічного знання, тому а Вам ще один свій клопіт розкажу. От, кажуть, давай на погруддя Шевченка! Я знаю, шим дід Шевченка для нас і погруддя Шевченка зручав а не витясеши. Скажаміж хогік наперед, нагами мені коминагу, безли глини та дощок...

- но і хорів! (якось мені так і вирвал а на що згадку мені аж слінка потекла)

- без цьогож такі працювать годі! -

ПЕРШІ ЕКСПОРТИВНО

Є в нас Ромцьо музикант,
Що хочеш заграє,
До дівки і до дівчат
Ноги підкладає.

Ромцьо братишк, Юрцьо наш,
Твій жартиб не знає,
Взяв ся пішиє до дівчат,
Сатири складає.

Знова Олесь-гордий страх,
Кожде дівка скудне,
Вмиє руки - тов Пилат
А тут б, "Віхті" бубне.

А Любомир - філософ,
Таким вже вродивсь,
По французьки балакає,
Хоч мало ще вивсь.

С. Цибіла.

МІС ТЕХНІКМІ

- А: - Знаєш, Аремвигин викладає в "Основі", що сума безконечно малих величин є безконечно мала. -
Б: - Воно й правда! От приміром: я їм вже п'ятий місяць в нашій харківні а ще до тепер голоден! -

-НО.-

- Підприємливий дух у вас, баку, це рідко стрігальсья, - урадувавсь Гом, генко - з вами радби я і довше по балакать. Зайдіть коли, будь ласка, до мене до "У.М.С.А." А тепер спішусь, бо хочу дати випалити цю голову, мою же який нулець тратиться; от копійщина здалась а то головик миме цей хліб жує-...

- То, то, то, кажу, в мене навіть і хліба не видаги. От горти ті "хлебенки" видумали. Ой Славяне, Славяне, а бідного брата дають як можуть. -

- У Петроградби їх загнать всіх розу, ту набірають! У Петроград нам всім, то, варшув, треба! -

Ми розстались як два найліпші друзі.

От цей собі нікого, гадаю, але всетаки з греками тримає а це готово на нім негативно відбитися. Аж, бачите, як художник-модерніст тишу йти з духом гасу. Пора нам уже раз зірвать з тими

дотеперішними пересудами; як що ти справжній художник-творець, так тобі не треба тих дівчих студій! Пра, мо береш тай свою душу на стіл та клітви з цілої сили: нікчемники, дивіться, маєте ... ось моя душа!! - А всі гудуться: - от геній, усіх закасував! -

Ну, Васильовичу, тепер в тебе настрої, давай, щось вишваримо вражій Стефці! Присвяти Стефці!

Сонце пражить аж до нитки,

Потік манить мило,

Висять мої скартки,

На душі так весело.

Вода леться,

Шум несеться,

Стефка сниться!

Серце бється,

В мекі!

Гарбуз

В дині,

Ні!

Звіт діяльності Ради Української Сполітичної Тимарні. 1941

1 Тов. Мамаліга здає звіт на надзвичайних загальних зборах. Говорить з пам'яті. Очі зажмурив і шмирався за вухо. По зовшій тов. ханці починає:

Ми понаб'язували зносини з матюю, (тут дехто механічно хрестить св.) з гетьманами, з отаманами, з Методистами, з армадою Брасу, з голами (голоси: слава, слава, слава!) Ми заложили гитальню, звідки кождий може принести собі паперу скільки хоче, ми наклали нову домівку, де може вміститися Рада наїто в комплети. В домівці взірцевий порядок. Господар замітає горохи два рази денно. Купуємо нову мітачу, на яку бюджет вже давно ухвалений. В великім пості відбудуться тут реколекції і розважання. ССВТШ спровадила вже цілу божку потелу. Будемо кавити і посипати голови. Хар буде співати „доїжкє жайг“. Підроблюються регулямін для секції „Любїм Ісуса“ (проект тов. Цім-Цім-Мури). Спробуємо образ св. Іосафата Кунцевита. На кождім місці і на кождім члені пропагуємо католицизм. Тов. Ршиг-Ршиг дав себе хрестити і покинув віру своїх пращуров. Братте А.І.Т. Ласи держали його до хресту. Незадоволю приступавмо до видавання „Штудуцького Вудента“. Матеріал збирається вже 7 місяців. За два місяці вже по'явиться на світ. Так обчисляє ціла Медигна Фромада. Всі секції, кружки, комітети і брацтва працюють взірцево і побожно. Ітак: Проснітний гурток збирається пояснити „Апокаліпсіс“ св. Івана. ССВТШ має на Вацлавськїм свою крамницю. Це одинока украмниця в Празі! Продає рисіки, підковби і гузики (виробу „Основи“). Шевченківський комітет рішився улаштувати свято 60-літних роковин на другий рік на св. Петра.

Ігальше на ст. 7.1

снів... серцю легше стало... сум розвіявся!

Але текай, Васильовичу, покаже, мо це нашим поетам, ти воки на ма, дернізм! Тут, бачите, цілий сук, шоди написаний вірш придрав а, кусь геометричну форму „неомубїзм“ а дотерва ця форма ділав на душу, бож вона сама душа...

Поетів у нас гук-а найбільше ж таки їх „Віхоть“ назгортав до себе-а між ними Муха, хоч і не модерніст, всеж тамі коріфеї у них. Так ми до нього, до Мухи, давай, ви муштруємо Муху з модернізма!

Прійшов, представляюся звичайненько: Харлампій Васильович (навіть „ху“ доженік не додав). - Будь ласка, кажу, пане редактор, це якийсь дуракні, сенітницї понаписував (умисно так кажу - гадаю-от текай, Муха, потяла попала ти тепер на пабука!)

Скріпкуюте, будь ласка а я авторові

перекажу. А собі звичайненький головик так і не розберу цього (а звичайненький так і з притиском додав. ей, не знаєш ти, головіге, шї твори-діла прийшлось тобі судити!)

А Муха, бачите, також не з тих гірших, зморщив коло, насупив брови знав лексікони перевертат, щось у книгах ништорить!

- Ви, добродію, сам дурак, каже (а я вже расту в гору), це, каже, твір-я хоч і не модерніст - але як редактор такого поважного часопи, су, як „Віхоть“, мушу надавати якийсь напрям і на модернізм розуміюся! Цього головіка нам би до „Віхта“ дати, він би навіть наших перогризів, як рими ставлять. Тут, бачите, кілька слів а все є (погав розпалюватись Муха Від найскрайнішого реалізма поет ет переходить одним словом, одною герткою до найдажших висв...

Все проге йде по божому. Ми старалися зробити ми ... Ми
все зробили що (голоси: слава, слава, слава!)
Тов. Мамаліса отбирає ої і починає читати протокол
попередніх загальних зборів.

По прочитанню протоколу вибувала жива дискусія, під
час якої тов. Баламут 40 разів говорив у справі нагній:
Тов. Десницький поставив "конкретне" внесення, щоби збо-
ри цей протокол принали або ні! Тов. Паливода ста-
вить "формальне" внесення, щоби протокол спалити!
Внесення, як "найдалше йдуче" ухвалено через аклямацію.
Тов. Безбожний ставить внесення, щоби не читати Тади
а шити її в тім самім складі. Внесення прийато одностайно.
Засеенографував Пепі.

ДОРОЗІ ДО ІІ. ПРАВН. ІСПИТУ.

- Mileno, Mileno, rodičej se!
Tak máľú a jã do školj chodí! -

ТЯЖКИЙ ПРОБЛЕМ.

Сидить студент у кімнаті
Від самого рана,
Тай думає як то тяжко
Вивчитись на пана.

Так думає і зі злости
Цвікер витирає,
Перегляне радків нілька
І знова думає.

Аж підходить друг від серця
І давай питати:

- Що заставило, Михаську,
 - Тебе так думати? -
 - Ві, Василю, тяжкий проблем
 - Богато науки
 - І фізика і мінерали
 - І ще якісь штуки! -
 - Що то волосся йде горою,
 - Вік лише загадаю,
 - Що з всіх наук, яких вибрав,
 - А лиш "Нулю" знача.
- Т. Муха. -

ми людського духа. Чолом перед
раким колівіком! І ви, добродію,
нікчемний чоловіче, посміли
назвать цього велика дураком?! Ви
ми скривдили ціле людство! Ви
насте - не говорив уже а соті Муха
ви, ви, знаєте, що значить скривдити
дних жінок, яких тужі погинули на
їнь (мабуť ти, горте мисні, добре ни,
отікуєшся - шибнула мені гадка),
дних старців, інвалідів, калік, жебра,
в, голодних студентів з У.М.С.А.
не представляете собі, яку кривду

ви всім людям на світі винили!
Ви бандит, ви сволог, ви радикал..
- А, а, а, - хотів а вияснити справу
ви контрреволюціонер! - заверещав
Муха і наламар з горничлам зашутів
коло моєї голови. Ви, ви,
а не втертїв, тріснув дверима і опинив
се на булиці.

Це мене так поденервувало, що на разі
перериваю мій "етюд".

З поважаннем
Парламенту Демсьовічів
Хубовіч.

ЖІНОЧА СЕКЦІЯ ЇЇ СТАТУТ.

Натворилося у нас секцій, що й не перерахувати: фахові, мужескі, те, риторичальні, федеративні, православно-католицькі і т.д. і т.д. А кожда секція постаралася споро статут, який за, твердила всі власті й інстанції так, що як що не теє, то голова зараз тиць кому небудь параграфу статуту та під нос і мовим. Бач, асекурують ся на всі сторони.

Зібрався раз і наші дівчатка, по балаканах, записали один протокол і оголосили, що повстала жіноча секція. Але секція без статуту, нашім без хвостика. Давай боганов, яти статут, мовляв, нехай всі знають, що і в малих тілах сидить великий дух.

Радим, дискутували, ухвалили і видисов з того на два метри добрий статут. Переглядали тогду за такою і вирішити не хотіться, що там за ересі є. От хотій би і з тогки: "забороняється під карою смерті приймати в секцію надзвичайних мужеських членів." А що тут від, ви? Забороняють і basta! А по, пробуї силою втхатися, то присядуть тебе мов мухи молоко.

І був статут, всі тішилися, оглядали, читали, велилися на пам'ять, до ануни хто зачепить секцію, то нелицьов ствати мов з водою в роті. Все було гарненько аж одного дня пропав статут! Шукали, питали, до гасписей подали, де там, пропав, ні слуху ні духу по нім не осталося.

Настав у секції сум і на знак жалоби всі члени секції зобов'язалися надрозграмово три дні не мити ся.

А статут, нічого собі хлопцями, вишивов погулять на Сміхів, доліжав і опинився на Жінєхові. Ходить віднага та лиш оти наставив, так ізнемігся.

Але наші хлопці, то вже жадеи не перейде спокійно булицею і заче, тить, когди то не знати яка цуца йшла. Стринули жіночий статут, побачили, що то свій і принали в ко, мірне. Висадили на шафу, прокри, ми порохом, мовляв, нехай виспить, ся неборака, до добре та секція дала ся йому взнаки.

Через кілька днів появилися по гасписей оголошення:

"Хто з товаришів або публицки слухав, но стринув статут жіночої секції та у.в.в, звалить ласкаво звернути за бе, ликою нагородою, до без якого гро, дить секції катастрофа."

Підписи: містоголова і місто секретарка.

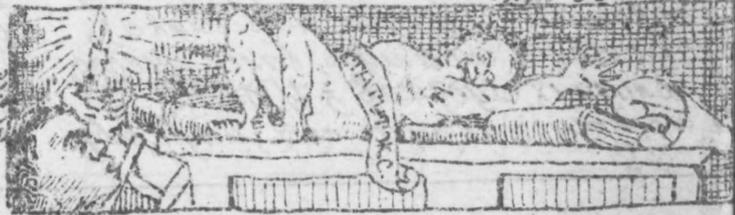
Роздрився народ по цілій Празі а секція зібралася тилгасом на черну раду. Аж жаль стискає ся це, як згадаши, що там переживали всі члени. Всі сиділи, похню, пивши голови а містоголова говорив. Члени когось то ватавали то сиділи а деяким в очах крутилися слози. Вони були готові розвезати секцію.

Аж тут рик і входить лєгін та "х, щить на плечах статут а під йому мється звідки потало. Летнув він на стіл аж членам болосся дубом стало а сам випустив духа і пова, мився аж довгий. Містоголова дога, далася, що це не переливки і давай кропити колбонською водою куди потало змлілий стритомнів. Радости не було кінця. Парень, напервзубований від стп до голови, відійшов домів а місто, голова торжественно кінчала:

"В ту радісну днину покажім, щить ми дівчата, що ми жінки, нехай но всі наші академіки знають, до ми, нічний факт доказав, що жєнщи, на без помощи муїцини, як щить на ти."

Всі плеснули в долоні і... розі, шлись і секція до кінці існує.

Міст. Салтін

ВОЛН.

присвячу Косленкові.

готовили і словами
 браття буджу вас:
 Віл волів назвав волами,
 Вас на німету, гас!
 Неслуханий біл-пльдей,
 Солов'ятний бик,
 Нам закинув брак ідей,
 Гей, воли, у крик!
 Ві, воли, до мензи всі,
 Яду радувати,
 Неслуханий тій осі
 Яку-б кару дати!
 Битесь чи мириться нам
 Я їй бо не знаю,
 Наддніпрянський тям розау
 Щось не добираю.
 Ві. Тут психіка складна
 характери два,
 Чи ї ділема тут трудна
 Як смарать вола?
 Там Дніпро, весна тепер,
 Степ і Комиші;
 Віл тамошній хвіст задер,
 Волю дав душі!

В нас не той темперамент,
 В нас не той звитай,
 Бо воловий сантімент
 Дав нам рідний край.
 "Не ридай а добувай!"
 Це є наш девіз!
 Не брикай а румитай,
 Що дають під ніс!
 Так не вірити розам,
 Хог не героїзмо -
 Але, браття, кажу вам:
 Мудро і практично!
 І навіщо Бог волам
 Добре горло дав?
 Щоби він ввесь день ревів,
 Щоб протестував!
 Гей, воли, ви всі галицькі,
 Натиснім протест,
 Що бисюк той наддніпрянський
 Нам нарушив честь!
 Що різниці двох мультур,
 Що його морозить:
 Він нам родить калем бур,
 Він брикати хогє!

Перед світом ти ревнім:
 Все дурна брехня!
 Ми однакові воли,
 Тут різниці нема!"
 Той пльдейський бик ревів:
 - Я є демократ!
 Хогу шажжі позносит,
 Диктатуру рад! -
 Перед світом ти ревнім:
 Все дурна брехня!
 Ми однакові воли,
 Кляю у нас нема!"
 Той невихований бик
 нас спровокував!
 Нашу дійсну сун відкрив
 Волами назвав!
 Перед світом заревім:
 "Це найкраща месть!"
 Що волами дуть нам всім -
 Є велика честь!"
 К горту вся поезія,
 Купи фраз і слів:
 Бажє, Україні дай
 Без шела волів!"
 Якож біл.

РІЩАРД ВАГНЕР І МОДЕРНІ СТУДЕНТКИ.

Вона: Купить собі, товаришу, в мене білет на "Флієдєндєс Ноллєндєс!"
 Він: - Хіба Ви не йдете?
 Вона: Божитє мене звєла Ясє. Казала, що сьогодні грають опе-
 ру Вагнера а це будє "Флієдєндєс Ноллєндєс!" аж з засади
 на голландські опери не ходжу."
 Він: (зробив таку міну, якої не можна відгати і сказав): - То а піду!
 Пан-Край.

НА ДЕРЖАБНИЙ КОШТ.

Городовий: - Що ви тут робите?
 Студент: - Нафта дорога-
 студіюю на дер-
 жавний кошт! -

Політичний огляд.

[Від власного кореспондента]

1. Після останнього засідання Союзу Народів замітав а самою нарадою і найшов кусники протестної ноти Польників в справі Сх. Балішину. Міг а там прожитати тільки подорожні слова: - обіцяємо п'ятьсот дівчат... жидівські згінники... наші старі шльотівки... душо, кради... дит... польська культура...

Вже їх цих уривків читати "Віхтя" можуть уявити собі зміст ноти.

2. З Парижа відіслав а до Лондона. Тут сталася мені пригода незвичайно великої ваги - політичної!

А задушив собі візитівку з написом: Хома Безхвостий, кореспондент "Віхтя" - і казав тамешньому заступникові Ф.Н.Р., переказати його ексцеленції Лордові Францеві, щоб він припустив мене на засідання важної конференції в справі України. В означенім часі яду під дверима і поправляю штани та зазначаю ону, аж тут виходить якийсь панисько з тобою візитівкою і каже: - Таких панів тут не приймається! - Чому? - скригав а остро. А він тоді до мене: - Ви, пане, не робіть з нас дурнів! - Пане, говоріть до мене інакше! А є кореспондент "Віхтя" - Хома Безхвостий! - проголосив я тому Англійцеві понад нос.

А він нащурив вуха і закригав: - То, то, то, - як ми можемо Безхвостого приймати? Над вашим імям радимсь ми тут шість годин і не могли прийти до рішеня, чи ви є чоловік, чи ні! -

- Алеж, прошу, дивіться, а чоловік такий як і ви! - відгукнуло а йому з острахот.

- Добре, добре, пане кореспондент, але чоловік ніколи хвоста не мав, тому, як ви можете бути безхвостим? А коли навіть взяти дозвісно, то всеж таки не можемо вас припустити, бо тоді ви не є мужчиною.

- Ласкавий пане, там це мов і мій тато був безхвостий, мій дід був безхвостий, мій прадіт був безхвостий і а також ним муш бути! Прошу в тій справі заінтересуватися і мене таким дружестом.

- Ми ще в тій справі, пане кореспондент, скликаємо конференцію і вас повідомимо - зашквив дві і відійшов. І а також відійшов.

Читати "Віхтя", що мають вже тисячі досвідів, сейчас зрозуміють якого колосального заінтересованя і зрозуміння набрала тепер українська справа за границею.

З Лондона пустився а прот до Кронштадту. Вступив а там в дуже нещасливий час. Болшевики робили саме головну атаку. А хотів дійти ще до Генерала Козловського, але той вже був уті. А тут над мою головою аж загрозивши гармати скабуніти а приказав собі сест всі моменти навіть ті, які а як був в першій своїй своїй життя від своєї бабусі а потім по під мури, по під мури, і біжу до моря. Дивлюсь а від мене втікають антантовські кораблі з лапатами, з ковбасами, з сорочками з ногавицями, перебивками, спідницями і т.п. Дітхався а до якогось команданта француза і кажу:

- Буду вас, пане, просити, із тих всіх ризиків, які ви взяли до Кронштадту, дайте хоч половину Мана - а він ще більше буде мене мевиків бити. -

- І ким маю честь говорити? - спитав він мене.

- А кореспондент укр. газети "Віхоть", Хома Безхвостий - вповідаю.

- З безхвостими нічого не маю спільного - сказав гордо француз, а мені аж рука застверділа.

А не роздумуючи довго, виліз - дав йому раз у пах і приїхав до Парижа.

Хома Безхвостий
кореспондент "Віхтя"

ДЛЯ ОСНОВИ

10. IV. 1921.

- Мамцю, мамцю, баль "Основи",
 - В "Віхті" анонс, чудна річ,
 - Підем, мамцю, що, неправда?
 - Будем гулять цілу ніч!
 - А техніки гарні хлопці,
 - Пригортають до грудий:
 - "Любим? любим?" шепче в ухо,
 - Горить вогонь із очей!
 - Як гуляють, пригортають,
 - Памаєть руки, голова;
 - Люблю, люблю, доки жити...
 - Я по вік Твоя, Твоя!
 - Підем, мамцю, що, неправда?
 - Двадцять п'ятих вже минує,
 - Мужа треба вже конечно,
 - Щоб горбатий навіть був...
 - Гарна там буде забавка...
 - Хот є багато і мушарок,
 - Підем, мамцю, вступ дешевий,
 - Всего тільки п'ять шістьок!
- Онда.

НАЙБІЛЬШИЙ ВОРОГ

Товаришка у редактора "Віхті": - Ви найбільший мій ворог під сонцем!

Товариш з боку: - значить, лише в день! -

НА АСТРОНОМІЧНУ ТЕМУ.

Технік з УМ.С.А. викладає: - ...увітсь собі знова, що отся лампа є сонцем а моя голова земського куплю. Коли тепер держимо лампу так високо, то у жителів моєї го, лоби є саме обіднь пара...

Перед іспитом.

Професор / до нашого студента, що підходить в руській шині, лі в поботах, щоби бути певним):

- Ты jste legionar? -

Студент: - Ато! - а по іспити дугає: - а в ікляїнскій! -

РАДІЯ І ТЕЛЕГРАМИ

Прага: Радіо з Бразилії доносить, що міністерство закордонних справ іменувало директора української студентської харківні в Празі К. Ушлика президентом нашої Кухарівського союзу.

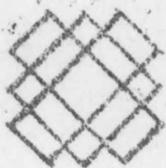
Від Редакції: З нагоди так достойного і високого іменовання, дозволяє собі Редакція „Віхтв“ з цим своїм персоналом зложити Шан. Товаришеві щиро-сердечну вітання.

Прага: Радіо з Мадрида доносить, що Українці зробили там повстання і в часі перевороту застрілили навіть президента міністрів Дата.

Від Редакції: Ця вістка занепа, кожна цілу Європу. Наслідки страшні. Двері замикають Українців до тюрм, звідки не будуть там ти виходу. Тібор з Ліберця в дорозі до Мухомова.

Прага: Радіо з Риму доносить, що в найближчих днях, папа визнає самостійність У. А. З. в Ч. С. Р.

Прага: Радіо з Варшави доносить, що дня 25. III. Там відбулося там те, що цитоване голосування, яке вистало в користь Жидів. На 1,000,000 мешканців міста дотали Польські люди 150,000 голосів а решту Жиди. Супроти такого голосування над приналежністю польської столиці, льонданська конференція рішила примусити Варшаву до... Палестини. В місті з тої нагоди велика радість.

Ліберець: Т. А. Віхта доносить, що з Ліберця видираєся на два дні понад 100 старшин під команду от. В. Словька, щодо поїздитися на Прагу і в цей час собі зривають істис відвідинам ліберецьких студентів з Праги.

Прага: М. А. У. А. З. доносить, що по приїзді мейбутніх керівників „Основи“ приїшли міне пленами „Основи“ а також нами жіночої секції до великого тертя.

ПОШТОВА СКРИНКА

Галло! Не сумуй, все добре буде в тебе маю посаду. Ноту мену коло чеської парламенту!

Твій Антоср.

Від Редакції.

З браку місця Редакція не побідає поодиноким всім писувалам, що зволити слати матеріали до цього числа. Те що з непотіщеного тут вмістити в наступному числі.

Редакція звертаєся з горяч просьбою до всіх, що спостерігають всякі цікавіші моменти зі стоського і суспільного життя взяти списати все на папір і переслати на адресу: Ярослав Фартух, Вава-Зіжков, Катлова в. 13/ш.

Ширіть Віхтв.

УРЯДОВА ЧАСТ 726.

Дирекція поліції в Празі.
Відділ санітарний
і цензурний.
Ч. 1555/5330.

Правничій Секції при У.А.П.
до відома.

Заказується видавати на
учну розвідку К. Пунного
п. 3.
Парламентаризм
а
Союз народів.

Примітка: Після звіту санітар-
ної комісії місто Прага має
за мало ще лігниць на жо-
лудово хорих.

73 Празі, дн. 3. VII. 1918

За Директора поліції:

печатка

підпис нешаклий.

Оголошення.

- За цю рубрику Редакція не відповідає.

Хто з Шан. Товаришів (ок) збудив
ц.р. на загальних зборах У.А.П. гар-
цтовану промову на двох аркушах
зволить зголоситись по ній в "Віс-
твіхтах", щоби маб ще час виступити
ві на слідуєчі загальні збори.

Редакції "Вісхтах" вдалось відкрити
на днях ще одну секцію більше, та
разом вже національну. Секція
носить назву: "Мішурода Лоділі Рус".
Прохання о вписси в члени
секції вносити до Адміністрації "Вісхтах"
з допискою: "Міш-урога."

Студент, літ 32, з дуже порядної родини,
має 6 літ військової служби а 3 роки кри-
міналу, з сильним голосовим орудком,
тепер вистьсе рахувати каміння і пошу-
кує цю дорогою товаришки життя, панна
до 26 літ. Водви не вижмогені. Фотографія
не бажанси. Хто гуєсь на силах відповісти
талским родинним обовязком, зволить
подати допис до Адміністрації "Вісхтах"
під "Ясне сонце".

Ціна цього числа 2 кс.

Видає РЕДАКЦІЙНА КОЛЛЕГІЯ.

Коштом і заводом С.С.В.П.Ш. (єни, енет).

Всякі права застерігається.

оруктом Т. М. - кан.